СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 132. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 8-го ЧЕРВНЯ 1951. No. 132. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 8, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-0807 4-0237 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

АЧЕСОН: М'АРТУР СТОЯВ ЗА ВНУТРІШНЮ ЗГОДУ В КИТАЇ

Вашингтон, 6 червня. — Ген. Доглес МекАртур ще 7 грудня 1945 р. рекомендував „компроміс" між китайськими націоналістами і комуністами, хоч вони тоді стояли проти себе в громадянській війні. У такий спосіб американський уряд хотів довести до створення „об'єднаного демократичного Китаю". Так заявив секретар стейту Дін Ачесон в п'ятім дні свого переслухання в сенатських комісіях закордонних справ і збройної служби. На доказ того Ачесон передав до протоколу копію тайної телеграми, яку прислав був тоді МекАртур до Вашингтону. Каблеграма була одобрена іншими американськими командувачами на Далекому Сході, а саме Реймондом А. Спруансом, командувачем фльоти і лейтенант-генералом Албертом К. Ведемейером ,командувачем американських наземних військ у Китаї. У телеграмі сказано, що американський амбасадор в Китаї повинен допомогти Китаєві створити компроміс між головними воюючими сторонами для встановлення демократичного режиму.

Ачесон заявив теж, що всі американські урядові чинники на Далекому Сході, між ними і ген. МекАртур, ще 10 березня 1950 дістали повідомлення про можливий напад комуністів на Південну Корею, одначе вони в це не вірили. Напад виконали комуністи з Північної Кореї 25 червня. Одначе секретар не робить з того закидів ген. МекАртурові, бо так думали інші урядовці, включаючи й республіканського дорадника, Патрика Дж. Горлі, який тоді перебував на Далекому Сході.

● **Міста мають право домагатися** присяги лояльности від своїх службовців і урядовців, вирішив Верховний Суд ЗДА, розбираючи такий наказ міста Лос Анджелес. —

В Ню Йорку Зудар Між Владою і Транспортовою Юнією

Ню Йорк. — Посадник міста Вінсент Імпеллітері поставив правну засаду за передумову переговорів з головою юнії трансортових робітників, Майкелом Квілем про підвищення платні і скорочення часу праці. Квіл загрозив, що його юнія найде спосіб виконати погрозу страйку на підземних залізницях з днем 1 липня, все одно, чи то масовим зголошенням недуг чи домаганням вакацій для кожного робітника, щоб обійти закон, який забороняє страйки на залізницях. На це посадник Імпеллітері заявив, що не буде провадити переговорів з юнією під загрозою і не призначить комісії для переговорів, доки юнія не зрозуміє ,що треба слухати закону.

ПІВДЕННА АМЕРИКА БОЇТЬСЯ ВИДАТКІВ НА ВІЙНУ

Мексико Місто. — На четвертій Конференції Економічної Комісії Об'єднаних Націй для країн Латинської Америки висловлено думку, що видатки на озброєння цих країн завдадуть шкоди їхнім змаганням до економічного розвитку. У конференції беруть участь делегати двадцяти південно-американських країн і делеґати від Злучених Держав Північної Америки, Англії, Франції й Голяндії. Зібрання вважають важливим з уваги на теперішні події.

ГАРІМАН СТАНЕ ГОЛОВОЮ КРАЄВОЇ РАДИ РЕСУРСІВ

Вашингтон. — За відомостями Джеймса Рестона, дипломатичного кореспондента „Ню Йорк Таймс-у" президент Труман готовий наименувати Аверела Гаррімана головою Красвої Ради Безпеки Ресурсів. Гарріман це головний дорадник президента в закордонних справах. Скільки відомо, він сполучатиме попередню посаду з новою. Він має прийти на місце В. Стюарта Саймінгтона, який став головою Фінансової Корпорації Відбудови. Краєва Рада Безпеки Ресурсів це головна урядова аґенція для складання плянів оборонної мобілізації. Тому, що Гарріман це найближчий дорадник президента, передбачають, що Білий Дім візьме у свої руки також складання плянів завершення мобілізації в поєднанні з плянами закордонної політики. У практиці це означатиме скупчення в одних руках промислової й військової мобілізації і закордонної політики, хоч директор оборонної мобілізації Чарлс Е. Вилсон має головний нагляд за мобілізацією.

ВЕЛИКІ РІЗНИЦІ СТРИМУЮТЬ ПРОДУКЦІЮ ВОЛОВОГО М'ЯСА

Шікаґо. — Серед балачок про можливість недостачі волового м'яса вже найближчого тижня, великі різні в цілому краю стримали дальшу продукцію цього продукту. Вони оправдують це тим, що великі власники худоби стримали постачання худоби на заріз тому, що уряд встановив обмеження на її ціну. Два головні продуценти м'яса („пакери"), а саме Армур і Вилсон цілком стримали продукцію воловини, а за ними пішло багато інших різників в інших середовищах. Високі федеральні урядові й робітничі провідники закидають „пакерам" ,що вони використовують стабілізацію цін як заслону для свого саботажу. На це відповідають пакери, що в останнім дні власники худоби в дванадцяти більших осередках Середнього Заходу подали на ринок тільки 24,000 штук худоби, а впродовж останніх трох днів прийшло всього 96,700 штук, отже це найменша кількість худоби на заріз від 1948 р. Пакери кажуть, що вони неспроможні купувати худобу по ціні, яку уряд наказав у понеділок (тобто, на 10 відсотків нижчу, ніж була досі). В наслідок такого стану на головним м'яснім ринку постає небезпека невдачі політики уряду щодо зменшення цін на продукти, згідно з оповісткою про „замороження" з січня 1951 року.

В АМЕРИЦІ

● **„Сіямські сестри" народилися** в місцевості Торрінґтон, у стейті Конектикат. Це перші діти в родині Роберта Лічфілда. Вони зрослися грудною кістю, мають два серця, два окремі харчові проводи, одначе тільки одну печінку. Обі дівчинки лежать в інкубаторі зовсім здорові.

● **Виграла в суді шість центів** відшкодування за образу чести жінка недавно померлого посадника міста Ню Йорку, Фіорелло ЛяҐвардія. Небіжчик оскаржив до суду газету „Мирор" на 300,000 долярів. Після закінчення суду, жінка дістала в імені небіжчика „шість центів на знак, що образа таки була заподіяна, але матеріяльної шкоди від того не було.

● **Помер Сергій Кусевіцький**, емеритований довголітній дириґент Бостанської Симфонічної Орхестри, на 77 році життя. Він походив з Росії, мав славу одного з найбільших дириґентів світу.

● **Про сніговій у канадійській** провінції Алберта сповіщають з міста Летбридж. Там упав сніг паром до трьох цалів.

● **Волес заперечує**, що він назвав комуністів „патріотами" в 1944 р., [illegible] на допитах у сенатській комісії секретар Ачесон. У довгім листі до Ню Йорк Таймс-у, колишній віцепрезидент передає зміст свого листа до сен. Новленда в Каліфорнії, у якому він вияснює своє становище до комуністів.

ПЕКЛО ДЛЯ ЧЕРВОНИХ НАПАСНИКІВ В КОРЕЇ створює модерна американська зброя, до якої належать теж ракети, що вогненними кометами розторощують ворожі лінії. Завдяки нищівній силі цеї зброї червоні маси показались безсильні в усіх своїх намаганнях „скинути американців в море", втративши самі в дотеперішніх боях вже майже мільйон вояків.

ГЕН. АЙЗЕНГАВЕР ОСТЕРІГАЄ ЧЕРВОНИХ НАПАСНИКІВ

Сент Мер Еґліс, Франція, 7 червня. Головний командант аліянтських збройних сил в Европі, ген. Двайт Айзенгавер, остерігав тут вчора Кремль, що коли б він поважився на новий напад на Европу, то проти нього підійметься ввесь вільний світ і скінчить з ним так, як скінчив з Гітлером. Ген. Айзенгавер проголосив свою осторогу в промові з нагоди річниці аліянтського десанту та визволення цеї малої місцевості, що започаткувало другий фронт в Европі та її остаточне визволення і розгромлення нацизму. При цій нагоді пригадується, що десант і визволення Европи започаткували війська під безпосередньою командою тих двох генералів, що сьогодні командують визвольною війною в Кореї. Це була власне 82-га дивізія парашутистів під командою ген. Метью Ріджвея, що висадилася, та вкоротці після того 8-й полк піхоти під командою ген. Джеймса Ван Фліта, тоді ще полковника, вийшов на беріг з кораблів та злучився з парашутистами в боротьбі, що закінчилася розгромленням нацистичної Німеччини. В святкуваннях річниці взяли участь, крім ген. Айзенгавера і його дружини, теж численні члени штабу його аліянтського командування. Місцеве населення з ентузіязмом вітало своїх колишніх визвольників.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАПОВІДАЄ МИР ДЛЯ КОРЕЇ

Вашингтон, 6 червня. — Президент Труман заявив, що і Корея діждеться „миру, опертого на справедливості, за який ми боремося". Ці думки він висловив у відповідь на привіт нового амбасадора Кореї, д-ра Ю Чен Янга, який саме обняв свої обов'язки. Поміж такі слова Трумана: „Світ довго пам'ятатиме, що діється у вашій країні. Ті, що денебудь борються проти теперішнього поневолення, можуть найти надію й одушевлення в прикладі Кореї." Згадавши про те, що американський нарід свідомий „несчисленних труднощів і терпінь, які переносять корейці на те, щоб вижити", президент додав: „Американський нарід дуже бажає допомогти (корейцям), щоб вони витримали в терпінні і могли направити те, що знищено в теперішній жорстокій війні."

Амбасадор Янг сказав президентові, що як нарід так і уряд Кореї почувають великий обов'язок вдячности до американського народу, який „під вашим проводом зумів спонукати Об'єднані Нації дати допомогу Республіці Кореї, щоб відбити безправного комуністичного напасника, і показав світові на небезпеку, яка його жде."

МАРШАЛ ТЕЖ НАДІЄТЬСЯ НА МИР В КОРЕЇ

Ген. Джордж К. Маршал завзято обороняв закордонну політику Злучених Держав і вказував на те, що престиж комуністів зазнав „смертельного удару" в Кореї останнього місяця. Виголошуючи свою промову на закінчення шкільного року в університеті Вашингтона, Маршал сказав: „Ніхто не може передбачити точно, що станеться. Одне щораз стає яснішим, що без висиснення наших військових ресурсів ми поставили жахливу проблему перед ворожим режимом у Китаї." Обговоривши важливість найновішої поразки комуністів у Кореї, він висловив надію, що після смертельного удару большевицької гордости в Азії, настане мир у цій країні.

ЗАХІД ПРИГОТОВЛЯЄ СОВЄТАМ ВІДПОВІДЬ В СПРАВІ ЗУСТРІЧІ МІНІСТРІВ

Париж, 7 червня. — Між Парижем, Лондоном і Вашингтоном продовжувалася вчора виміна думок щодо спільної відповіді західних великодержав на совєтське становище в справі запропонованої ними зустрічі міністрів закордонних справ у Вашингтоні з кінцем липня. Західні аліянти пропонували, таку зустріч без огляду на неузгіднені ще заступниками міністрів в Парижі деякі пункти порядку нарад. Совєти у відповідь на це повідомили, що вони „в кожній хвилині" готові вислати на наради свого міністра закордонних справ, але з передумовою, що на конференції буде обговорена справа Атлантійського Пакту та американських баз в світі. Нову західну відповідь приготовляється в тому напрямку, щоби не зривати остаточно конференції заступників міністрів, чого зокрема не бажала б собі Франція, але рівночасно теж не підкоритись совєтським домаганням і передумовам. Сьогодні має відбутися в цій справі ще окрема нарада французького уряду.

АМЕРИКА ДОМАГАЄТЬСЯ САТИСФАКЦІЇ ВІД СОВЄТІВ ЗА ВБИВСТВО АМЕРИКАНСЬКОГО ВОЯКА В АВСТРІЇ

Відень, 7. червня. — Американський високий комісар в Австрії, Волтер Дж. Донелі — повідомив вчора, що минулого понеділка уряд Злучених Держав переслав урядові Совєтського Союзу в Москві гостру ноту, домагаючись сатисфакції за недавнє вбивство двома совєтськими вояками одного американського військового жандарма, капраля Поля Ґрінсена з Рачестер, як він виконував свою службу в інтернаціональній зоні Відня. Донелі рівночасно поінформував, що він зі свого боку поставив совєтським властям в Австрії домагання, щоби вони найпізніше до п'ятниці відкликали свою репатріяційну комісію з американської зони в Австрії. Совєтський високий комісар, ген. Вадим Свірідов, негайно поінформував, що він вважає це домагання за однобічне американське порушення договору в Ялті, на яке він не може погодитися. Це, як теж гострота американської ноти, створюють нове напруження в американсько-совєтських стосунках в Австрії. В ноті американський уряд, обвинувачуючи Совєтів, що їх вояки повинили злочинне скритовбивство та що совєтські власті в Австрії відмовилися від участи і допобоги в слідстві, домагається покарання злочинців та заплати відповідної грошевої суми родині вбитого американця. — Ноту передав совєтському урядові в Москві американський амбасадор Кірк.

● **Папа Пій** іменував Міжнародну Католицьку Комісію для Втікачів, завданням якої буде допомога скитальцям, включно з допомогою в переселенні. Головою Комісії іменовано американця Джеймса Норріса з Елизабет, Н. Дж.

20,000 АМЕРИКАНСЬКИХ ЛІТУНІВ В БРИТАНІЇ

Лондон, 7. червня. — В Англії перебуває тепер понад 20,000 американських військових літунів і понад 4,000 членів їх родин, обслуговуючи п'ять великих американських авіяційних баз. В дорозі вже є дальші підкріплення і теж чотири нові бази мали б бути закінчені в найкоротшому часі, тоді як інші бази, досі ще окутані повною військовою таємницею, мали б бути відкриті пізніше. Цю американську „інвазію" англійці прийняли з поділеними почуваннями. — Більшість англійського населення приймає наявність сильної американської повітряної залоги в тій країні з почуттям певности і безпеки перед евентуальним совєтським нападом, тоді як менша частина населення побоюється, що власне ці американські бази могли б спровокувати совєтський напад на Англію. Додається, що в Англії стаціоновані головно суперфортеці Б-29, залога яких вправляється в „майже воєнних" далеких летах аж до Савдівської Арабії, та могутні бомбардувальники Б-50, призначені для перевозу і скидування атомових бомб, як теж відповідна кількість боєвих турбо-літаків.

● **Обманом діставав допомогу** для безробітних з фонду суспільного забезпечення як залізничий робітник Алфред Бісилія з Ню Йорку, а водночас заробляв як похатний торговець. За те дістав 30 днів тюрми і мусить звернути одержані за три місяці 112 дол.

АЛІЯНТИ ЗДОБУВАЮТЬ ВОРОЖИЙ БАСТІОН В КОРЕЇ

Обмежені успіхи аліянтів в центральній Кореї.

Токіо, 7. червня. — Аліянтські війська продовжували вчора на цілому корейському фронті свій тактичний наступ, здобуваючи около дві милі терену, що його залишили червоні, відступаючи на сильніші позиції. Аліянтський наступ концентрувався головно на ворожий оборонний бастіон в „залізному трикутнику" Чорвон—Кумгва—Пйонгканг, де ворог зосередив великі маси своїх військ і зброї та зайняв догідні оборонні позиції, розбудовуючи їх укріплення. За кожним разом, як аліянти підходили до тих позицій, їх зустрічав сильний ворожий вогонь. Проте, аліянтські панцерні колони з „обмеженим успіхом" пробиваються через цей бастіон, здобуваючи обмежений терен та завдаючи ворогові великих втрат. Концентрація ворожих сил і постачання в тому трикутнику продовжується і ворог обмежує там свої дії тільки до оборони та до охорони тої акції. Аліянтська головна кватира подала сьогодні такий загальний образ положення на фронті: на західній ділянці аліянтські патрулі продовжували наступ на північ від Імджін, єдиний ще терен, що на південь від паралелі, що залишився у ворожих руках. В своїй акції вони натрапляли тільки на малий спротив ворога, що вже відступив, або ще відступає. — Дальше на схід в районі на шляху до Йончон аліянти здобули терен, а ворог продовжує свій „тактичний відступ", ставлячи теж тільки обмежений спротив. Тільки аліянтські панцерні колони, що наступали в напрямку на Чорвон, натрапили на сильний ворожий вогонь. На цьому секторі ворог позакладав найбільш мінових піль. Тільки до припадкової перестрілки з ворогом приходило на північ від Гвачон, де ворог відступив під вогнем аліянтської артилерії. До запеклих боїв приходило на східній ділянці фронту в районі Кансонґ, де аліянтські війська вбилися найбільшим клином в північно-корейську територію. Аліянтська фльота бомбардувала воєнні споруди в Кансонґ і Косонґ. Впродовж вчорашнього дня велику активність розгортала аліянтська авіяція.

Американські Втрати В Кореї: 68,352

Вашингтон, 7. червня. — Департамент оборони проголосив дальшу листу американських втрат в Кореї, що збільшують загальні втрати від початку війни до 68,352 вояків. В цьому є: 10,198 вбитих, 46,541 поранених і 11,613 пропавших. — Від того часу 1,202 поранених вмерло і між пропавшими стверджено 103 вбитими, так що загальна кількість вбитими виносить 11,503. Найбільші втрати, бо 57,003 вбитих, поранених і пропавших має армія, тоді як морська піхота — втратила 10,009, фльота 728 і авіяція 612 вояків.

В ІНДІЇ ЗААРЕШТОВАНО 1,498 КОМУНІСТІВ

Ню Делгі, 7. червня. — Індія, що на міжнародному форумі виступає одним з головних оборонців червоних, має про них дещо іншу думку в себе вдома. Це виходить з останнього повідомлення, що в країні, зокрема в провінції Ассам, місцеві власті продовжують поголовну облаву на комуністів, заарештувавши досі 1,498 осіб. — Міністер внутрішніх справ повідомив про це в парляменті, обвинувачуючи комуністів в „насильстві, убивстві невинних осіб та грабленні чужого майна."

ЗНОВУ МАСОВА ЧИСТКА В МАДЯРЩИНІ

Будапешт, 7. червня. — Місцева комуністична преса, як теж комуністичні лідери в публічних виступах підняли крик, що комуністична партія в Мадярщині просякнута „ворогами народу, контрреволюцією, шпигунами і саботажниками." З цього робиться логічний висновок, що в країні почнеться нова масова чистка, що коштуватиме мадярському народові нові гекатомби жертв.

ІТАЛІЙСЬКІ ЧЕРВОНІ ДОМАГАЮТЬСЯ УЧАСТИ В УРЯДІ

Рим, 7 червня. Пальміро Тольяті, вигодуваний в Москві лідер італійських комуністів, видвигнув вчора у своїй промові в місті Турін домагання, щоби комуністи та їх лівосоціялістичних поплентачів включити в урядову коаліцію. Він рівночасно погрожував ужиттям сили проти будь-якого намагання уряду обмежити активність комуністів. Він заявив, що на випадок „агресивної війни" проти Совєтського Союзу, італійські комуністи „не тільки самі не будуть воювати, але й іншим на це не дозволять". При цій нагоді він погрожував, що „коли б Злучені Держави намагалися змусити Італію до встановлення реакційного проти-комуністичного режиму, це означало б битву, яка в жадному разі не закінчилася б поразкою працюючої кляси. Американські імперіялісти і їх італійські агенти можуть бути того цілком певні".

ПОВІСИЛИ СІМОХ ЗАСУДЖЕНИХ НАЦИСТІВ

Лянденсберг, Німеччина, 7 червня. Сьогодні вранці в місцевій в'язниці виконано вирок смерти і повішено сімох німецьких нацистів, засуджених за воєнні злочини. Їм доказано посередню або безпосередню вину в убивстві понад 200.000 осіб в Німеччині і в Східній Европі, зокрема в Польщі і Україні. Повішено ґештапівців: генерала СС Освальда Поля, полк. Павла Бльобеля, засудженого за вбивство 60,000 осіб в двох масакрах в Києві в 1941 р., полк. Вернера Бравна, майора Отта Олендорфа, ген. Еріха Навмана, Георга Шаленмаєра та Ганса Шмідта. Вирок смерти виконано після того, як Верховний Суд Злучених Держав відмовився від інтервенції та повторного розгляду справи. Цею екзекуцією закінчено смертні покарання воєнних злочинців в американській зоні Німеччини. За ввесь час в тій зоні засуджено і страчено за воєнні злочини вже 282 німців.

В СВІТІ

● **Ген. Омар Бредлі**, голова шефів штабів американських збройних сил, прибув до Лондону, де відбуде низку нарад в оборонних справах з представниками британського уряду і командування.

● **Комуно-чеський міністер хліборобства**, виправдуючи катастрофальне господарське положення в країні, знову маячив про колорадські жуки, що їх мали б скидати „американські імперіялісти" аж на Чехословаччину.

● **Уряд Індонезії рішив звільнити** 950 політичних в'язнів, в тому деяких голандців, щоб відтяжити державний бюджет.

● **Одинокий англо-мовний американський щоденник** в Римі, закритий кілька тижнів тому поліцією тому, що гук друкарських машин „йшов на нерви" італійським сусідам, почне знову появлятися формально від найближчої суботи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сиґі і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$ 3.00	One year	$ 3.00
На пів року	$2.00	Six months	$ 2.00

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

В ОБОРОНІ СВОБОДИ

Судова розправа проти 11 провідників комуністичного руху в Америці, яка відбулася тому два роки в Ню Йорку і тривала дев'ять місяців, була тоді для американців великою несподіванкою і наукою. До цієї розправи було таке загальне переконання, що комуністи можуть бути небезпечним елементом для кожної країни, але не для Америки. Ніби тут така свобода і такий добробут, що треба вже втратити цілковитий глузд, щоб змагати до державного перевороту та заводити такий лад, як у сталінському царстві.

Так думав пересічний американець. Щойно судова розправа з 1949 року відкрила американському народові очі на ту ґрізну небезпеку, яку являють собою комуністична пропаганда та інфільтрація. Доповнили цю сумну картину ще процеси над шпигунством, які наглядно виявили, хто займається тим зрадницьким ділом і в чию користь. Здавалось, що вже найбільш наївних переконає те, що комуністична пропаґанда — це не якась теорія, яка займається невинним проповідництвом, але частина великої машини, що має мету насильно повалити теперішній демократичний лад і замінити його совєтською диктатурою.

Присяжні судді слухали те, що комуністичні провідники писали і говорили та до чого закликали, добре перевірюючи, чи це могло становити „виразну і наявну небезпеку" для країни, яка вже тоді була у важкому конфлікті з Совєтами. Не говорення і писання як таке заважувало, але те, що воно спричиняло чи мало спричинити, до чого воно запалювало маси і як воно виправдувало цього ворога Америки, з яким кожної хвилини може прийти до збройної розправи.

Здавалося б, що справа всім зрозуміла та що в даному випадку *нема мови про порушення свободи слова, а тільки йдеться* про охорону країни перед небезпекою, яка їй загрожує. А як уже присуд затвердили вищі інстанції, тоб-то апеляційний суд, а вкінці й Верховний Суд Злучених Держав, то це ж ґарантія, що все провадилося по закону, в порядку. Певно присуд цей не є добрим для нельояльних громадян, чи просто для зрадників країни. Це ясне. Але він допомагає нам рятувати Америку від найбільшої небезпеки, такої, якої ще не було. Тому нас не турбують заяви таких засуджених комуністів, як Юджін Денніс, генеральний секретар Комуністичної партії, який вважає присуд над 11 членами Політбюра скасуванням свободи слова і початком переслідування негрів і всіх тих, що „змагають до миру". Зате дивують нас виступи проти присуду з боку деяких „проґресивних", чи такої газети як „Ню Йорк Повст", яка пише у вступній статті, що „Мисс Ліберті" мала „поганий День у суді", під чим треба розуміти потвердження Верховним Судом Злучених Держав присуду над 11 комуністичними верховодами. Дивує нас це особливо тому, що про того роду „свободу" не було в них чути, коли йшлося про небезпеку з боку нацистів і фашистів. Брошурки та промови нацистів були для них небезпекою, але пропаґанда комуністів — ані трохи. Мовляв, комуністи і без того тепер дуже ослабли. „Ніяке рішення не може бути своїм духом менш американським, як це рішення більшости суддів", пише Ню Йорк Повст, коментуючи рішення Верховного Суду в справі 11 комуністичних провідників. Та якраз на таку наївність демократій щодо комуністичної інфільтрації та пропаґанди розраховує Кремль ще й тепер.

НАШІ ПРОБЛЕМИ

За два-три тижні почнеться вже звичайний літній сезон, з відпустками з праці, виїздами на вакації та загальними змінами в приватному і громадському житті. Замість віч, нарад і зборів та всіляких імпрез в душних кімнатах чи залях, прийдуть пікніки, прогулянки, літні оселі тощо. Але при цих сезонових змінах нам аж ніяк не можна забувати про цілість наших громадських завдань, ані переривати тяглости нашої громадської праці. Тому не зайвою буде коротка пригадка бодай найголовніших наших громадських обов'язків і в цьому літньому сезоні.

В червні кінчаються заняття по школах і треба докласти всіх зусиль, щоби дітвора могла використати вакації справді корисно для відпочинку і дозвілля, але щоб при цьому не занедбати її виховання. В пресі вже проголошено сезонове відкриття багатьох осель, в яких досвідчені організатори і педагоги подбали й про одне й про друге, про дозвілля і виховання. Дітвора і молодь є нашою спільною громадською турботою і тому теж треба подбати, щоби з тих осель могло скористати якнайбільше юнацтва. Зокрема треба подбати, — щоби з осель не робити жадного ґетта і щоби в них спільно бавились і виховувались діти всіх наших громадян, без огляду на час їхнього приїзду до цеї країни та без різниці їхнього походження, стану, та наставлення. Немає бо різниць між дітьми, а якщо існують, то вони між ними найлегше затираються. В справі висилки дітей на оселі ще найбільше можна досягнути приватними знайомствами, як одні громадяни заохочуватимуть інших а в потребі теж взаємно допомагатимуть собі.

Звичайно, теж багато зі старших громадян скористає з коротшого чи довшого відпускового часу та виїде з великих міст до літніх місцевостей. Зустрічатимуться нові люди, а з цим і нові нагоди прислужитися українській справі. Тому виїжджаючи, найкраще „озброїтися" відповідною літературою, нашими виданнями в англійській мові про Україну, щоб кожний з нас, де б він не був, справді міг бути амбасадором української правди і української справи.

В літі, дома чи на відпустці, чисту совість матиме тільки той, хто не виїде без посвідки, що він заплатив свій національний даток до УККомітету. В літі гроші легко видається, а вплачення національного податку буде ощадністю і сповненням громадянського обов'язку рівночасно. Це тим більше, що після літнього сезону мається багато більше інших видатків.

Ми були б негідними тих усіх великих можливостей вільного приватного і громадського життя, що їх ми маємо, якщо б при цьому забували та не простягнули допоміжно руки тим нашим братам і сестрам, що все ще чекають нашої допомоги в Европі. ЗУАДКомітет не перериває своєї допомогово-переселенчої акції теж під час вакацій і в цьому ми всі мусимо йому допомогти грошевими пожертвами та активною допомогою в переселенчій акції.

Не можна теж забувати, що три місяці літнього сезону швидко проминє і нам знову прийдеться виконувати наші звичайні громадські обов'язки, що їх в деякій частині можна підготовити теж в літніх місяцях. В Америці, кажуть, найбільш поплатні ідеї, нові думки, нові пляни, що вдосконалювали б і полекшували б існуючі. Нам більше ніж кому треба шукати кращих, але реальних форм нашого громадського, культурного і товариського життя та збагачувати його новими вартостями. Про це не можна забувати і на морському пляжі чи в лісі.

Іван Кедрин

ХАЙ ГІРШИЙ, АБИ „НАШ"

Слово „наш" узяте в „лапки", бо воно не значить „український". Тільки в такому одному випадку, коли б сказати, наприклад, „хай і слабша держава, аби українська", „хай і гірший президент, аби український", „хай і гірше військо, аби воно було українське", — тільки в такому одному випадку це „гірше" і „аби" було б логічне і виправдане. Коли ж цей „наш" означає галичанина а не наддніпрянця або навпаки, — лише православного а не католика, члена такої то а рішуче не іншої української партії, групи, кліки, — то це погано, нерозумно, нелогічно і неоправдано. А що саме так воно дуже часто діється в українському громадсько-політичному житті, то варто звернути увагу на це ненормальне явище, як типовий виквіт українського ґеттоїзму. Мова тут про надмірне до безглуздя замкнення у власному гурті. Такий ґеттоїзм якраз типовий для дійсного партійництва. Це не конче мусить бути партія, це може бути обласне походження з одної якоїсь території українських земель, чи приналежність до одного з віровизнань. Коли ми в загальних справах виходимо з засновку не загальних інтересів і не добра загальної справи, а з погляду тієї вужчої приналежности, ми ґеттоїсти і партійники. І такого підходу мусимо позбутися.

Наприклад: якась особа, група, організація дізнається про можливість говорити з якимсь впливовим чужинцем, чужинецькою групою, організацією. Перший відрух не шукати когось, хто має найкращі дані до такої розмови, а тільки вислати туди „свого" чоловіка, щоби потім капіталізувати ту зустріч для своєї групи (партії), що ось, мовляв, ми маємо такі то зв'язки. Яка користь була з тієї зустрічі для рідної справи — річ другорядна. Коли пригадаємо собі різні з'їзди в Европі з представниками української еміґрації — відразу впаде нам в очі цей гуртковий підхід. Або: на будь-яких зборах громадської ніби надпартійної організації одна група випадково, чи може навіть справедливо за членською приналежністю, має перевагу: вона негайно використовує ситуацію, щоб запевнити „собі" більшість в управі, дарма, що не має відповідних людей на відповідні ділові становища і, перейнявши організацію в „свої" руки, доводить її до паралічу, губить її, бо просто не має ким її вести. Подивімся на особовий склад різних громадських комітетів на місцях, ніби надрядних, — напр., для влаштування загально-національних маніфестаційних імпрез: засідають там представники різних місцевих організацій, але не за діловим принципом, лише обов'язково ґеттоїстичним, бо дана організація „мусить" там мати „свого" чоловіка, без уваги на те, чи він зуміє там щось путнє зробити, чи ні. Або: відбуваються загальні збори якоїсь надпартійної загальної організації. Одна група має амбіцію грати на них першу ролю і проводить на голову зборів „свого" чоловіка: людину найбільш заслужену, шановану і милу, але якраз до такої функції не пригожу, яка попала туди виключно лише через ґеттоїстичний підхід своїх однодумців-приятелів, які ради кепсько зрозумілого престижу пожертвували загальною справою — ділового ведення зборів.

Таких прикладів можна пригорщами черпати з українського мішка. Коли сягнемо аж до сутніх джерел такого підходу наших людей, то побачимо чимало причин отакого жалюгідного явища. Найважніші з них три: 1. Невідрізнювання справ маніфестаційних від ділових. Коли мова про заманіфестування своєї групи назовні, тоді, очевидно, шукають репрезентанта того свого гурта, коли ж мова про цілком технічну справу, або таку, яка вимагає ділового знання, як ось, напр., знання чужої мови, відносин, середовища, то не дивись, у котрій кишені українськоЇ камізельки стирчить кандидат, тільки вибірай найвідповіднішого кандидата за його кваліфікаціями, аби лиш він був людиною діловою і вмів гідно виконати доручене йому завдання. — 2. Невідрізнювання справ виключно даного гурту від справ загального характеру, загально-національних. Тут лежить найбільше нещастя нинішніх внутрішньо-українських відносин, тут маємо всі ці лінії поділу і всі ці перегородки, всі ці кишені одної камізельки, які вічно живуть „своїм" життям, цілком заперечуючи одна одну. Всі ми славимо себе сьогодні демократами (не членами американської партії, а величниками демократичного устрою з усіми його влаштуваннями від часів Атенської республіки починаючи). Проте на всіх українських таборах видно злощасний вплив недемократичних режимів: пів-тоталітарної Польщі, та тоталітарних Совєтів. У т. зв. санаційній (іронічно званій) Польщі звільнювали старих досвідчених повітових старостів з правничою освітою й адміністраційною практикою та призначували на їх місце молоденьких б. леґіоністів з „домашньою освітою", тому що ці останні були „свої", були людьми режиму, людьми кліки, що опанувала державу. Вопіюшими в пустелі були голоси, які пророкували, що ця система підрізує саму державу, анархізуючи її кепськими низовими адміністраторами, — вона так і збереглась аж до упадку післяверсальської Польщі у катастрофі 1939 р. У Совєтах не кваліфікації мають голос, а пролетарське походження і ставлення до комуністичної партії. До цього можна б ще додати, що гітлерівська Німеччина перейняла всі погані риси Сталінської Росії й тому не диво, що державним комісаром України, тобто володарем величезних просторів південного Сходу Европи був Еріх Кох, пів-анальфабет із Східньої Прусії, але партійний достойник, член „руху" від його початків. Залишки цих чужинецьких звичок все ще покутують в українській підсвідомості.

Третя причина нашого ґеттоїзму, мабуть найважніша, психологічно вирішна: брак довір'я до земляків. Як можна допустити, щоб людина з іншої партії, групи, іншої області чи іншого віровизнання заступала загальні організаційні, чи загально українські справи?! Адже вона готова „запродати" справу! Цей брак довір'я до розуму, брак довір'я до його чесности і до його лояльности доходить до абсурду. Чільного громадянина не просять промовляти на загально-національному святі, бо, мовляв, він буде проповідувати „свою" ідеологію, а коли й запросять, то на залі сидять слідчі судді, які жадібно стежать, чи він дійсно не прогрішився. До членів у найчільніших наших установах не підходять, як до людей із мозком та знанням справи, лише як до членів партій чи областей і віровизнань. Скільки енерґії витрачено дарма і скільки чорнила пролито без користи, тільки тому, що забуто чільну правду: кожне діло роблять люди, діло буде добре без уваги на їх піднебіння і діло буде кепське, коли будемо дивитись виключно на піднебіння!

ВІСТІ „З ТОГО СВІТУ..."

Що за несамовиті часи! Мільйони людей, відокремлених від цілого світу наче злочинці, призначені на смерть, мучаться в большевицькій тюрмі, й тільки вряди-годи продереться якась недоговорена візсточка, яка дає хоч маленьку уяву про те, що там нарід переживає...

Нещодавно поділилися мої знайомі зі мною вістками з різних сторін нашого краю, які дають хоч маленьку уяву, як там живеться нашому народові. Селянка з колись гарного, квітучого, знайомого мені села так пише до своїх рідних в Америці:

„Поздоровляю вас, дорога родино, й дякую вам за ваші два листи (листи вислані окружною дорогою, прим. моя), що так нас розвеселили, що ви живете й укупі всі разом. Бо ми не всі живемо, лише один брат і сестра. Михайло помер в 1944 році, мама померли 15 січня 1947., тиждень лежали. Померли у Доці. Парася померла 4-го квітня так само у Доці, на тім самім ліжку де мама, лиш не лежала ані години... (!) Від того разу Доця мешкала в Коломиї (у в'язниці, прим. моя), а тепер пішла дальше на схід. В Доциній хаті сидить комірник, а наша стара хата розвалилася, розвалили її ще в 44 році. На родиннім місці ніхто не живе. Я в 44 році була також один місяць в Коломиї, тепер живу недалеко родинного місця, але з меншим здоров'ям як мала."

Далі про дітей вивезеної: дівчинка у брата Стефана, ходить до школи, добре вчиться, а п'ятилітній синок у Доциного вуйка". На закінчення: „ми добре живемо, котрі є вдома. Я маю корову."

На поштовій печатці напис Коломия з московським двораменним „и"...

Ось друга вістка про життя в Рідному Краю, що її дістала моя знайома в Америці, про долю Бучаччини. „Маємо вістки з рідних сторін. Подала їх людина, з якою мій чоловік жив за большевиків в 44 році і яку вважав погибшою. Він був у 1947 році в Бучачі, а в 49 пройшов з членами УПА до Німеччини. Він пише: „багато знайомих, між ними інтеліґентів і священників з родинами, большевики розстріляли на подвір'ї Народного Дому. Вивози, арештування, ось вістки з Бучаччини як і з усіх наших рідних сторін".

А ось знову витяг із листа інтеліґентки, що живе під владою нової „щасливої" Польщі. Лист із датою 20. XII. 50 р.

„Маємо сьогодні багато праці. Не знала я, що в житті можна так працювати і що людина в силі так працювати. Хотілось би бути залізним автоматом. Після закінчення війни я мала охоту купити собі 100% вовняну матерію на убрання або плащ. Але до сьогодні не виконала того. Я пересвідчилася, що шкода труду і що краща бавовна або льон оскільки є час і можна десь купити. Колись я думала, що світ є дуже гарний, але тепер я змінила свою думку.

Такі почутання вам незрозумілі... Чи не грозить вам безробіття, бо тут про це багато чуємо..."

А тут дещо вісток з Буковини. Пише інтеліґент, що за Румунії мав досить високе становисько.

З листа за 28/8 50.

„... Сьогодні мені 62 роки. Сьогодні святкують мої уродини і радіють, що я все старший з року на рік. А я тішився б, якби з року на рік був молодший і все молодший, а вкінці став знову маленькою дитиною, щоб нічого не розумів. Будучи дитиною я грався б і світ би мене не обходив, а тут... „числю дні, числю ночі і лік забуваю"..., От бачите, дорогі та любі, моя мрія дурна, божевільна мрія..."

Лист за 7/2 51.

...„Буду кінчати, бо в цім листі написав вам багато речей, котрі вас будуть нудити. Як радо хотів би вам написати те, що би вас не нудило, та думки — не складаються. Хіба що вам скажу словами Тараса: Думи мої, думи мої, лихо мені з вами, чом не станете на папері, сумними рядами. Так вони рояться в голові ті думи аж лячно..."

Лист за 28/3 51. (йшов три тижні).

На початку пише, що матеріяльно йому не погано, „лише душевно я прямо нидію. Цього годі позбутися. Спогади минулі вбивають в мені або, сказати краще, підривають мені нинішнє життя. Це знаєте так, як той, що ночами не спить та все про щось думає. Кажуть йому, хай він не думає, хай перестане думати а буде спати. Та в тому штука, що ви не можете перестати думати. Він знає, вірить, що через думання не може спати, та годі йому позбутися думання..."

Ось так живуть, таке думають наші брати в рідному краю.

Наприкінці листа, пише буковинець: „З вашого останнього листа бачу, що ви мене не розумієте. І при цьому нагадав я одну штуку в кіні давних часів: „Die unverstandene". І я скажу про себе „Die unverstandene".

І це правда! Якби ми їх розуміли, то не сперечалися б про те, хто тут із нас „старший", хто кого має слухати, а об'єдналися б усі разом і слухали що там діється та робили те, що каже Рідний Край: як Йому помоґти з тієї нестерпної ситуації визволитися...

Подала: Олена К.

„ЗАВДАТИ НИЩІВНИЙ УДАР РЕШТКАМ БУРЖУАЗНО-НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ ІДЕОЛОГІЇ"

З нагоди відкриття львівського філіялу дня 3.4 у Львові відбулися загально-міські збори інтеліґенції. Ті збори цікаві зокрема виступами кількох учених, які як алишки давньої не-совєтської генерації наукових робітників, опинилися під совєтською окупацією.

Першим говорив дійсний член АН УССР М. С. Возняк. Він, загально розказавши про той „жахливий соціяльний і національний гніт у західній Україні, який душив українську науку й культуру", вказав, що „в 1939 здійснилися споконвічні прагнення і мрії українського народу, коли західні укранські землі, як невід'ємна частина СССР, ввійшли до складу УССР". Промову закінчив окликом: „Слава большевицькій партії! Слава совєтському урядові! Хай довгі і довгі роки живе наш любимий вожд, корифей науки..."

Після нього виступив проф. І. П. Крип'якевич. Від імені істориків він „з великою радістю" привітав створення львівського філіялу і, перейшовши на нотки, порушені Возняком, змалював „жахливу картину" української історіографії перед совєтами. „Над українською історіографією, — сказав він, — тяжіла ідеологія українського буржуазного націоналізму, яка одержала своє закінчене контрреволюційне оформлення в т. зв. школі Грушевського, яка намагалася відірвати український народ від братнього російського народу, затушовувати багатовікову дружбу цих народів, їх спільну боротьбу за кращу долю. Школа Грушевського проповідувала безбуржуазність української нації... теорію єдиного потоку в українській культурі... фальсифікаторство, людиноненависницький шовінізм, реакційний ідеалізм — такі характерні риси цієї школи". Завдання вчених Львова — очевидно, також філіялу — на майбутність старенький Крип'якевич окреслив так: „У першу чергу ми повинні завдати нищівного удару решткам буржуазно-націоналістичної ідеології", тобто заперечити все доведене перед тим та показати, першою чергою, нероздільність українського та російського народів.

М. І. Рудницький, тепер професор державного університету ім. Франка, в свою чергу виляяв українських націоналістів, мовляв, вони „всіляко допомагали хитрій політиці австрійських імператорів в пропаганді освіченого абсолютизму", а при тому „кричали на весь голос, що це вони творять П'ємонт української культури". Голосно відхрищуючись від можливости провалу совєтської влади, Рудницький сказав: „Ніколи не вернутися тому проклятому і ганебному часу..."

Зі старих науковців, крім того говорив ще проф. І. С. Свенцицький. З молодих місцевих науковців промовляли Й. З. Штокало та О. С. Парасюк.

вантажем, а за те, що 6 осіб могли важити 2 тонни. „Кожен пасажир мусів би важити щонайменше 20 пудів" — підрахували в конторах.

Микола Очерет.

ОРДЕНОНОСЕЦЬ

6)

Через три дні мене відправили назад до радгоспу і, коли рушив потяг, а мій поводар залишився на станції у Москві, я почув себе наче трохи вільніше. Але вже через годину я побачив, як я гірко помилився. Тепер за мною стежили всі, що були зо мною в купе, бо куди б я не пішов, завжди один із них ішов за мною. Приїхавши до радгоспу, я зараз же побачив, що швидко наступить останній період існування радгоспу — ліквідаційний. Крім товариша Каліки, що тепер був директором радгоспу, всі партійці були переведені на роботу до району чи області. То ж наказ про ліквідацію радгоспу уже одержали по партійній лінії. Через тиждень були оголошені загальні збори всіх працюючих радгоспу, на яких директор Каліка в порядкові самокритики відзначив хиби в роботі радгоспу і зробив висновок, що так працювати можуть лише шкурники і вороги народу.

„Лише дякуючи повсякчасній турботі про нас нашого дорого, рідного батька Сталіна, ми можемо з полегченням прочитати його мудрий наказ про ліквідацію радгоспу, а всі присутні, крикнувши: „хай живе наш батько, наш мудрий Сталін!" і влаштувавши бурхливу овацію, встали з своїх місць і проспівали іннернаціонал.

Другого дня ранком був вивішений наказ про скорочення штатів через ліквідацію радгоспа. Було ясно, що наказ про ліквідацію уже одержаний і по другій, совєтській лінії. Через три дні ми взнали, що наказ про ліквідацію був одержаний по третій основній лінії, бо минулої ночі НКВД арештувало коло шестисот співробітників радгоспу. Після цього все пішло як по маслу: всю худобу разом зо мною — завпідвідвелрогхуди, Юрком — замзавпідвідвелрогхуди, Павлусем — рядробпідвідвелрогхуди та двома собаками Бровком і Кудлатим, передали до колгоспу за відповідним актом. Бідний Рябко не витримав ліквідаційного періоду і здох. Все правління колгоспу перевели до радгоспівських будівель, а канцелярію й папери забрало НКВД. Тут прийшов наказ про ліквідацію і по лінії управління радгоспами. З цією метою створили ліквідаційну комісію з представників: райпарткому, райвідділу НКВД, голови сільради, голови колгоспу, директора радгоспу під головуванням представника обласного НКВД, але термін ліквідації в наказі був твердо визначений — два тижні, а наказ ішов десять днів. Тому комісія організувалась, одержала гроші за два тижні і на четвертий день самоліквідувалась. Тож після цього крім мене, двох хлопців та двох собак нікого від радгоспу не залишилось. Директора Каліку призначили на посаду а решту всіх заарештували і вивезли до уральських та караґандських заводів для „орабочення".

Тут орденоносець глибоко зітхнув, подививсь на ясне весняне сонце і так закінчив своє оповідання:

Господь Милосердний зберіг мене і я не був заарештований, а так пастухом — орденоносцем у званні ударника-стахановця мене захватили і німці без худоби, бо всю її за наказом НКВД погнали у глиб Совєтського Союзу, щоб не дісталась німецьким фашистам. Правда, худоба у той глиб не дійшла, — без догляду уся по дорозі виздихала.

Кінець

РАДІО-П'ЄСИ, ЩО ПОКАЗУЮТЬ ЯК ВТІЛЮЄТЬСЯ ДЕМОКРАТІЯ В ЖИТТЯ

Уже багато років у нашій країні робляться старання, щоб покінчити з недружніми взаємовідносинами певних груп американців, бо часом забобони і упередження розділяють американців різного національного походження, різних вірувань і рас.

Завдяки цим старанням добилися того, що запроваджено певні закони, які обмежують прояви упередженого і несправедливого ставлення до певних груп. Але самі закони не можуть остаточно розв'язати справу, так само як не можуть допомогти моралізаторські проповіді. Перемога прийде тільки тоді, як будуть завойовані серця і голови поодиноких американців. Саме до розуму і до серця окремих людей спрямовані радіо-п'єси з серії „Нові межі свободи", які випускає на платівках (рекордах) Нюйорський Інститут Демократичної Освіти.

Цей інститут уже випустив 13 п'ятнадцятихвилинних п'єс, в яких, під керівництвом блискучих режисерів, виступають відомі актори кіно й театру. Кожна п'єса простими словами розповідає про проблеми людських взаємин, що повстають у такій країні, як наша, де людям вільно бути різними і вони є різні.

Наприклад, в одній із п'єс цієї серії, відома кіно-зірка, Марта Скотт, грає Еллі, молоду жінку, яка живе з своїм чоловіком та дитиною в районі міста, де невеликі будиночки тісно поставлені один коло одного, а в кожному живе окрема родина і дбає лише про свої справи. Еллі не подобаються її сусіди — родина Аматос, бо ця родина постійно влаштовує у своєму дворі галасливі забави, які заважають Еллі. Аматоси італійського походження, але вони могли би бути першого-ліпшого походження, іншого, як Еллі. Одного вечора Аматоси улаштовують справжнє свято, бо до них приїхав молодий брат господаря. Щаслива родина хотіла би, щоб і Еллі та її родина гуляли з ними, але Еллі не хоче йти, кажучи: „Вони люди не нашого кола". Сама Еллі шведського походження. Чоловік називає Еллі снобом, тоді Еллі вирішує довести, що вона не сноб і переступає через низеньку огорожу до сусіднього двору на забаву. Як не дивно, Еллі дуже задоволена, їй справді весело. Нарешті вона питає себе — чи багато людей так само, як і вона, глухо відгороджуються від сусідів тільки тому, що вони „не такі, як ми" і навіть не хотять подивитися, які ж ті сусіди є.

Друга радіо-п'єса розповідає про події, що сталися, коли Армія послала тіло забитого на війні вояка, Мануеля Гарсія, на батьківщину для похорону. Через те, що Мануель Гарсія був мексиканським американцем, власник єдиного похоронного заведення у маленькому західному містечку відмовив пані Гарсія забрати її чоловіка до капелі, сказавши, щоб вона ховала його просто з дому. Але телефоністка, почувши цю розмову, подзвонила до сенатора у Вашингтоні. Незабаром ця жорстока несправедливість стала відома по всій країні і Мануель Гарсія був похований з усіма військовими почестями на Національному Цвинтарі Арлінгтон у Вірджінії, поруч з найбільшими героями нації. Вдова і дитина американського вояка були на церемонії.

Всі п'єси з серії „Нові межі демократії" стоять на високому художньому рівні і в той же час вони нагадують радіослухачам, що справжня демократія починається дома, у взаєминах із сусідами, а потім поширюється на все життя країни.

Ці п'єси записані на довгограючі платівки (рекорди) і їх можна дістати за недорогу ціну, щоб грати дома, чи в клубах, чи через місцеві радіостанції. Інформації про ці платівки можна дістати в Інституті Демократичної Оосіти, 212 П'ята Авеню, Ню Йорк 10, Н. Й. Виконані через радіо уже більше, як у 50 містах Америки, нові радіо-п'єси викликали дискусії, в яких брали участь місцеві видатні громадяни. Всі радіостанції можуть дістати ці п'єси і кожний з читачів може їм порадити це зробити, давши адресу Інституту Демократичної Освіти.

ВІСТІ з Н.Т.Ш.

Наукові засідання з доповідями

Дня 12 травня 1951 проф. В. Шугаєвський прочитав доповідь на тему: „Походження терміну „чех" як української назви монетної". Доповідач зазначив на вступі, що Україна в XVII. ст. була високо розвинена економічно, тому з усіх сторін напливали монети різного виду й вартости, між іншими також „чех", карбований в р.р. 1614-28, і то у великій кількості. Це була монета вартости польського півторака, що часто зустрічається в писаних джерелах, особливо в описах конфіскованого маєтку та в літописах напр. Величка. Звичайно згадуються цілі мішки повні „чехів", яких нараховують десятки та сотні тисяч. „Чех" був дуже важним елементом у грошевому обігу в Україні. Дослідження його назви веде нас до Чехії, де карбовано перші гроші, маючи до того відповідний сирівець. Україна мала безпосередній торговельний зв'язок із Шлезьком і тут натрапила на „чехи", що були в обігу. Виминаючи Польщу з її півтораком, вживала „чехів", щоб легко достосувати торгівлю до шлезьких грошей, що походили з Праги, бо власне шлезькі герцоги карбували так звані „беми", вартости трьох крайцарів, до яких були зближені польські три круціфери.

В дискусії В. Чапленко підкреслив важність дослідів над монетарною системою з огляду на економічні зв'язки та їхні шляхи. Д-р М. Чубатий виводив назву таляра від місцевости в Чехії Йоахімсталь, де карбовано таляри (скорочено від назви місцевости) вже за часів Карла, а потім рознесено їх по цілій Европі. У нас не було білого металю, тому Україна, подібно, як Польща, заводили у себе чужу монету, щоб мати її для обміну в торгівлі з закордоном. Д-р Січинський згадує про спеціяльну митну систему за Хмельницького, наслідком чого було тоді багато грошей в Україні. Проф. Ковалів застановлявся над назвами монет та назвав півторак знаною монетою в Україні.

Дня 19 травня 1951. проф. П. Ковалів мав доповідь на тему: „Мовна дискусія в СССР". Основою мовознавства в СССР було до останніх часів „нове вчення" акад. Марра про єдність мовного процесу в зв'язку з економічними умовами розвитку суспільства. В противенстві до індоевропейської теорії про сім'ю мов Марр видвигнув палеонтологічну теорію з чотирма елементами, що буцім то існують в усіх мовах світу, та стадіяльність мови, однакову для всіх: аморфність, аґлютинацію, флективність. Деякі мови сьогодні ще на первісній стадії, як, напр., китайська мова.

І от несподівано 25 червня 1950 р. „Правда" відкрила дискусію про деякі питання з мовознавства, в якій забирали слово мовознавці (біля 200), викладаючи теорію Марра, як єдино правдиву науку. На кінці тієї дискусії забрав слово сам Й. Сталін: він назвав науку Марра шкідливою для марксизму та фальшивою. У формі відповідей на питання відкинув її як надбудову, яка живе і зникає, підчас коли мова розвивається самостійно без надбудови та живе постійно. Він відкинув клясовість мови і виніс присуд Маррові за те, що вніс неправильну форму у мовознавство та став вульґаризатором марксизму.

Це „найновіше вчення" стало основою нової мовної політики, яка має тенденцію приєднати такі народи, як китайців. Розуміється, що після виступу Сталіна почалось відкликування тез різних пичитателів Марра, між ними також найвизначнішого його учня Мещанінова І. І. Так отже, ця вся дискусія свідчить найкраще про те, що в СССР мовознавство мусить служити політиці.

В дискусії д-р М. Чубатий говорив про дальші наслідки такої мовної політики, П. Кошеляк про нову політику большевиків збирати „русскі землі", д-р Фізер про такі самі тенденції в радянській літературі (Сосюра), д-р В. Січинський про те саме явище в мистецтві, а д-р К. Кисілевський цікавився питаннями з діялектологічної географії в УРСР.

Нові члени НТШ в ЗДА

На основі ухвали на засіданні Поширеної Президії НТШ (Централі) затверджено дня 21 квітня 1951. звичайними членами таких ПП.:

З Шікаґо: д-р Я. Шумелда, д-р. Р. Залуцького, д-р. Р. Барановського, д-р. Р. Самбірського; з Ню Орлінз: д-р. М. Скальського, з Ню Йорку: В. Тучака, з Блюбфільду: д-р. М. Чировського.

На тому самому засіданні прийнято до відома затверджених А. В. членів: А. Блащук з Дітройту, Й. Кочан з Джолієсту, д-р. І. Макаревич з Асторії, Й. В. Величковський з Ню Йорку, М. Брунець з Ню Йорку, О. Гамбрак-Сукованченкова з Рочестеру, П. Дорош з Фарест Гілс, Р. Карбівник з Филаделфії, Г. Левуш з Елмайри, інж. Й. Ярров з Лонґ Айленд, Мічіґенська Ліґа з Дітройту; з Шікаґо: І. Кравс, інж. А. Артимович, інж. Яцура, О. Плешкевич, інж. О. Куропась, М. Баран, Н. Филипович, М. Ткачук-Нікольса; Манастир св. Йосафата в Гленкоу, П. Стасюк з Ню Йорку, Р. Набережний з Ирвінґтону, М. Сурмач з Ню Йорку, д-р. Н. Тацій зі Скрентону.

АФРИКАНСЬКИЙ ҐАНДІ

Америка чекає в гості „керівника урядових справ парляменту Золотого Побережжя" в Західній Африці — Кваме Нкрумаг, якого вважають незаперечним провідником усього того краю і визнають за ним таку силу і вплив серед негрів, які мав лише Ґанді в Індії. Поки він сидів у британській в'язниці — його партія здобула перемогу на теперішних виборах. Звільнившись недавно з тюрми, Кваме одначе заявив, що його взаємини з британськими урядовими колами „дуже сердечні". Перемогу на виборах Кваме здобув під гаслом негайного повного самоврядування Золотого Побережжя. Тепер у його руках опинилася контроля над фінансами, обороною і судовими органами. Правда, британський губернатор має право вета, але ще ні разу його не застосовував. Кваме побоюється, що можливий прихід до влади в Англії консерваторів може утруднити конституційне унезалежнення Золотого Побережжя, але й консервативи, каже він, не зупинять годинника історії.

Революційні прихильники Кваме критикують свого провідника за його повільність у здійсненні програми усамостійнення. Але це не заважає Кваме у його впливі не тільки на Золотому Побережжі, а й в інших місцевостях Африки, як, напр., в Нігерії тощо. Кваме виступає в оборону негрів у Південно-Африканському Союзі, плянує скликати західно-африканський конґрес народів, хоче здобути економічну й політичну підтримку серед західніх держав. Зокрема в ЗДА він хоче завербувати для Золотого Побережжя інженерів, вчителів та інших експертів.

Негри вважають Кваме святим, на його честь склали гимн, який співають на політичних зібраннях.

ПРИ МІЖНАРОДНИХ СТУДЕНТСЬКІ СЕМІНАРИ КОНФЕРЕНЦІЯХ ОН

Світова Федерація Товариств — прихильників ОН підготовила для студентів серію семінарів, праця яких відбуватиметься в практичних обставинах міжнародніх конференцій різних комісій та установ ОН. Американські та інші заокеанські студенти можуть поїхати на ці семінари в Женеву чи Париж, а европейські студенти — до Ню Йорку на Лайк Саксез. Програма на літо 1951 передбачає семінари права, міжнародного права (при міжнародній Правничій Комісії), семінари для економістів при Европейській Економічній Комісії, один семінар (у Парижі) при черговій конференції ЮНЕСКО та школу Федерації в Женеві. На семінарах викладатимуть видатні фхівці — члени комісій ОН. Студенти матимуть змогу стежити за працями в комісіях ОН та матимуть нагоду до цікавих вимін думок і міжнаціональних знайомств.

Було б добре, щоб і з українських студентів хтось побував на цих семінарах, які дають блискучу нагоду відразу увійти в теоретичну й практичну „атмосферу" даної дисципліни.

Чи Ви є вже членом Українського Народного Союзу? Якщо ні, то пам'ятайте, що Вам не можливо обійтись без забезпечення, а найкраще і найпевніше забезпечення дасть Вам Український Народний Союз'

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

НЮАРК, Н. ДЖ.

Витають першого українського дентиста в громаді.

Дня 10 червня відбудеться в Українській Централі бенкет в честь д-ра Юліяна Бориса Бемка, американського офіцера в резерві, що відбув воєнну службу в часі Другої світової війни на італійськім фронті, в Японії, Филипинах, Окінаві, а повернувши додому в 1947 році відкрив свій дентистичний офіс в Юніон. До цього треба додати, що д-р Бемко, як студіював, заробляв сам на прожиток грою в різних оркестрах. Він належить до різних американських організацій і є заступником командира 6 Укр. Ам. Ветеранського Посту. Одружений з тут родженою українкою, п-нею Ольгою з родини Даниликів. В ньому добачує наша молодь нового професіоналіста, який є добрим набутком для нашої громади.

Д-р Юліян Бемко.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Придбання Українського Народного Дому в Ню Йорку

З уваги, що в попереднім дописі була згадка, що зібрання українських організацій міста Ню Йорку в справі Українського Народного Дому відбулося з ініціятиви Українського Інституту, Комітет стверджує оцим, що на відбутих у неділю 27 травня переговорах з представником Інституту, Комітет не договорився про якусь конкретну допомогу від цієї установи для придбання Народного Дому і тому треба рахувати на підтримку самих організацій і громадян міста Ню Йорку при закупні Бетговен Голл на український осередок.

Місяць червень призначено на кампанію за збірку фондів на закупно дому. Схвалено такі засади:

Заки буде в подробицях викінчений статут товариства Українського Народного Дому, треба подбати, щоб приступило як найбільше членів. Члени можуть бути двоякого року: Основники („фундатори") і звичайні.

Членами основниками можуть стати товариства й одиниці, які складуть одноразово два тисячі (2,000) долярів. **Членами звичайними** стають товариства, якщо зложать тисяч (1,000) долярів, а одиниці, коли складуть сто (1,00) долярів.

Усі члени матимуть право голосу на зібраннях. Вони самі на загальнім зібранні ухвалять потрібні постанови для забезпечення своїх прав і забезпечення існування майбутнього Українського Народного Дому.

Вільні дари й членські вкладки можна буде вплачувати ратами.

Про поступ у кампанії будуть видавані повідомлення як у пресі, так і іншими способами.

Тимчасова адреса приміщення Комітету і назва для виписування чеків така:

Ukrainian National Home Committee, 208 E. 6th St., New York 3, N. Y.

Ню Йорк, 29. травня 1951 р.

За Комітет У. Н. Д. в Ню Йорку:
М. Лепкалюк, голова.
Іван Когут, секретар.
Петро Кучма, скарбн.

ЗАБОРОНА ПІКЕТУВАТИ КОНТРАКТОРА ЗА НЕЮНІЙНИЙ ПІДКОНТРАКТ

Вашинґтон. — Верховний Суд Злучених Держав 66 голосами проти 3 вияснив одну постанову з робітничого закону Тефта-Гартлі. Чотири рази юнія ставила пікету перед будівельним підприємцем, закликаючи робітників, щоб вони не йшли на роботу, бо підприємець віддав частину робіт підконтракторові, який затруднює неюнійних робітників. Суд вирішив, що таке пікетування незаконне, — у данім випадку юнія пікетувала підприємця за те, що він віддав на своїй будові виконання електричних інсталяцій іншому підприємцеві, який не мав контракту з юнією.

● МАТРИМОНІЯЛЬНЕ ●

З нагоди вінчання п. інж. **Евстахія Филиповича** з панною **Галею Слюзарівною** складаю, замість весільного дарунку, додатковий даток для У.К.К у висоті 10 долярів.
ЯРОСЛАВ ТАТОМИР.

Микола Чалий

Артист Українського Професійного Театру в Ню Йорку, кол. арт. Харківської Опери, що виконує партію Карася в опері С. Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм" в неділю, 10. червня 1951 р., в приміщенні театру Central High School of Needle Trades, 225 West 24th Street, New York. (огол.)

● РОЗШУКИ ●

Пошукую односельчанина МИХАЙЛА КРАЙНИКА зі села Солуків, пов. Долина, який прибув до ЗДА *в червні або липні 1950 р.,* та інших односельчан, про яких не знаю. Прошу писати на адресу:

WASYL WINTONIW
19 E. 21st St., Bayonne, N. J.

ВОЄННІ ГРОМАДИ НЕ ХОЧУТЬ ПОМАГАТИ ВОЯКАМ

Атлантик Сити. — На Краєвій Конвенції Суспільної Праці прийшло до критики наставлення воєнних громад до потреб вояків, які перебувають у їхніх околицях. Воєнні громади це такі, які повстають з робітників, зайнятих у фабриках оборонної продукції. Там повстають не тільки дільниці, але й цілі громади, які перебирають на себе дбання про життєві справи населення, а не застановляються над необхідністю облегчити перебування вояків на вправах в їхніх околицях. Правильні громади, коло яких повстають нові дільниці з робітників при оборонній продукції, недописують в організуванні суспільної допомоги для оборонних робітників. Головно занедбана ділянка здоров'я і наглої допомоги.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Д-р О. А., Нюарк, Н. Дж. — Допис про „День Української Культури" був уже друкований. Дістали його з іншого джерела. Дякуємо за труд.

М. С., Сиракюз, Н. Й. — Про пам'ятник буде час подбати на рідній землі, а кошти могили покриє УККомітет, якщо зайде потреба. Нема потреби теж відзиватись до загалу у справі допомоги згаданій Вами особі. Про це вже подбав до певної міри ЗУАДКомітет.

„Глядач з Филаделфії". — Вашу „рецензію" Ви не підписали, ні не подали свого прізвища, ні адреси. Дотого „рецензія" рішучо задовга. Нема ширний опис попису дітей, коли залягають інші матеріяли по кілька тижнів, а Ви пишете, щоб помістити „зараз".

С. Д. — За що властиво дякувати? Та ж бути на святі й зложити тих пару долярів це звичайний обов'язок. Коли ж Комітет потрудився, то послужив добрій справі. Це ж честь бути в такому Комітеті! Подяка зайва. Читачам надокучило читати подяки у дописах; пишуть, щоб їх не містити. До того вони забирають чимало місця в ґазеті.

Я. Є. — Можна б більше містити, але покищо ще далі такі обставини, що важко й на те здобутись, що появляється.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. — Тов. Дарахівщина, від. 275, повідомляє всіх членів, що звичайні збори відбудуться в суботу, 9. червня, в церковній галі при Ґрін і Сусекс вул., в год. 7:30 ввечорі. Проситься довгуючих членів вирівняти свої вкладки на тих зборах, бо на наступний місяць відбудуться піврічні збори. — Уряд.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Сестр. Рожд. Пр. Богородиці, від. 36, повідомляє члениць, що мітінґ відбудеться в суботу, 9. червня, в годині 6:30 ввечорі, в церковній салі під ч. 303 Гудсон Еве. Просимо члениць прийти на означений час, а теж привести нових члениць до нашого відділу. — За уряд: К. Шурґот, предс.; С. Гунька, секр.; Х. Валецька, кас.

YOUNGSTOWN, O. — St. John Baptist Society, Br. 230, 914 Franklin Ave., will hold its half-yearly meeting Sunday, June 10, 1951, at 3 P. M., at the Society's home at the above address. All members are urged to attend for there will be very important business to take care of and also the dividend checks from UNA will be distributed. — M. Sawczak, Sec'y.

ЙОНҐСТАВН, О. — Тов. ім. О. Басараб, від. 348, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 10. червня, в год. 12., в церковній галі при 526 W. Rayen Ave. Проситься всіх членів прийти і заплатити свої вкладки. Рівнож буде роздана дивіденда від У. Н. Союзу. — За уряд: В. Дубас, пр.; Й. Стахура, кас.; М. Періг, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Тов. Любов, від. 45, повідомляє своїх членів, що збори відбудуться в неділю, 10. червня. Будуть звіти контр. комісії за 6 місяців, роздача дивіденд від У. Н. Союзу й інші важні справи на порядку дня. Зокрема просимо довгуючих членів вирівняти свої залеглости. — Т. Малик, предс.; А. Гарасим, кас.; М. Ю. Сеник, секр.

ФРАНКФОРД, ПА. — Тов. ім. Д. Вітовського, від. 268, повідомляє, що місячні збори відбудуться в суботу, 9. червня, в Домі Укр. Горожан на Wakeling вулиці. Проситься всіх членів прийти на збори і забрати дивіденду від У. Н. Союзу. Початок 7:30 ввечорі. — Т. Радинський.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 16. травня 1951 р. померла в Бентлейвіл, Па., членниця від. 109 У. Н. Союзу, Тов. св. Арх. Михаїла

КАТЕРИНА МОРОЗ.

До Союзу належала від 1918 р.

Похорон відбувся 19. травня до церкви св. Николая в Монесен, Па., а відтак на цвинтар.

Оставила мужа Николая, синів Николая, Івана, Михайла і Генрика, дочки Марію, Зофію, Анну і Олену. Прожила 56 років. Походила зі села Бабин, пов. Самбір, Зах. Україна. — В. Її П.!

Н. Мороз.

ПОДЯКА

Колонія нової іміґрації New Brunswick—North-Stelton, і околиці: Складає щиру подяку **п. Мирону Гуралю,** N. Stelton, за вистарання від **Американської Шкільної Кураторії** для нової іміґрації безплатні вечірні курси англійської мови, та **п. Марусі Дебайло** за поміч в науці новим іміґрантам в школі "Farmer", N. Stelton.

Складаємо Їм Велике Українське Спасибі, та сохрани їх Господь на довгі роки.

За ком.: **А. З.**

ПОДЯКА

Об'єднання б. Вояків Українців в Нюарку вважає за свій обов'язок подякувати всім, що в дні 27. травня 1951 причинились до звеличання пам'яти Голови Директорії УНР. і Головного Отамана Українського Війська **Симона Петлюри в 25-у річницю Його трагічної смерти.** — Зокрема дякуємо **Вп. о. Д. Лещишинові,** парохові У. П. церкви, за відправлення торжественної Служби Божої і панахиди за Головного Отамана, і **п. генералові українського війська В. Сікевичові,** що не пожалів труду приїхати до нас в цей день з Канади і бадьорими словами розважити своє бувше вояцтво і українське громадянство. — За зовсім безінтересовну участь в Св'яточній Академії і звеличанню її своїми піснями і деклямацією дякуємо оперній артистці **п. Г. Зятик,** оперним артистам **п. В. Чалому і п. Ю. Ковінькові,** та драмат. артистці **п. І. Кононевій.** За супровід фортепіяновий **п. Шумейко.** — За гарний і солідно підготований виступ на Академії дякуємо **хорові „Боян"** під дир. **п. проф. Т. Каськова, хорові** У. П. церкви під дир. **п. П. Куриленка і хорові „Трембіта"** під дир. **п. проф. Р. Левицького.** За гарну святочну промову дякуємо **п. полк. С. Глушкові.** За вірне насвітлення постатті Гол. Отамана Симона Петлюри в англійській мові дякуємо **п. адвокатові І. Романишинові.** За сценічне оформлення і виконання портрету С. Петлюри дякуємо **артистові і малареві В. Байбаракові,** а за мистецьку поставку сцени „В карпатських лісах" **п. арт. Ю. Кононіву.** — Вкінці належиться від нас подяка теж **п. Богданові Гайдучкові** за безінтересовне і солідне виконання порученого йому завдання.

Нюарк, дня 31. травня 1951.

ЗА УПРАВУ О.б.В.У. В НЮАРКУ:

Голова сот. інж. **Любомир Савойка.** Секретар сот. **Зенон Стефанів.**

†

У другу річницю смерти нашого єдиного сина

БОГДАНА ПАВЛА РОСТИСЛАВА БАБЯКА

—: відправиться :—

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ З ПАНАХИДОЮ

в церкві св. О. Николая в Шікаґо в год. 7-ій рано ДНЯ 13-го ЧЕРВНЯ 1951. — Наших Знайомих і Друзів Покійного просимо до ласкавої участи. РОДИЧІ

Шікаґо, червень 1951.

ПОДЯКА

Дня 13. червня 1949 р. відійшов від нас на віки, померши по довгій і важній недузі у лікарні в Зальцбурзі на 21-ій весні життя, наш єдиний і найдорожчий син

БОГДАН ПАВЛО РОСТИСЛАВ БАБЯК,

студент Політехніки в Граці.

Горе наше було таке важке і несподіване, що ми не всилі були подякувати тоді публично всім Організаціям і Приятелям нашим та Друзям Покійного і всім Впов. Громадянам, від яких зазнали ми в нашому безмежному горю багато приязни та помочі як під час важкої Його недуги, так і під час похоронів. Тому вважаємо своїм обовязком зложити тепер найсердечнішу подяку **Впов. Проф. Міхиякові, Впов. Др-м: Зарицькому, Гарбовському, Стефуракові, Грабові, Сеньківському і Решетилові та Всеч. о. дек. Гілеві і Всеч. о.о. Дубицькому і Кузьмі,** які несли поміч і розраду Покійникові в часі Його недуги, а **Українському Спортовому Т-ву** в Зальцбурзі за першу поміч в дорогих ліках. — Глибоко дякуємо нашим Друзям і Знайомим в З.Д.А. та в Канаді, а саме: Впов. директорам **Бачинським, Калинам і Кокольським, Впов. Марії і Павлові Чорномазам** у Морічес, **Впов. Скаскову Миколі, Впов. Проф. Сквіртнянським, Впов. Д-р Войнарівським, Впов. Натал Савицькій, Впов. Мец. Гайдучкам, Всеч. о. Фокієві та Його Дружині, Союзові Українок в Канаді, Впов. Бриґідирам і Впов. Сенишинам** — за поміч в дорогих ліках. Щиро дякуємо **Всеч. о. д-рові Прашкові** за молитви і грошеву допомогу, як рівнож **Впов. Громадянам бувш. табору Лєген** за грошеву допомогу через **Впов. д-ра Сеньківського.** Сердечне Спасибіг складаємо усім, які віддали останню прислугу Покійному під час похоронів, відпровадили Його у далеку дорогу, і всім тим, які дали нам вислови свойого співчуття і причинились матеріяльно для звеличання похоронів. Особливо дякуємо **Всеч. о. дек. Гілеві** за приготування Покійного в далеку дорогу, уділення Найсвятіших Тайн, провід у похоронах і зворушливе надгробне слово, **Всеч. о. проф. Хоминові, о.о. Дубицькому, Ліщинському і Терещукові** за відпровадження Покійного на вічний спочинок, **Впов. проф. Гамерському** за поміч у першій хвилині нашого горя і приготовлення похоронів, Організаціям в Зальцбурзі: **Рідна Школа, Учительська Громада, Міжтаборова Рада, Таборова Рада Лєксенфельд, Пласт, Спілка Українських Науковців Літераторів і Мистців, Союз Української Молоді, Союз Українських Воєнних Інвалідів, Союз Українських Ветеранів і Т-во Українських Політичних Вязнів** — за матеріяльну допомогу і вислови співчуття, **У.Ц.Д.О.А.** - Інсбрук за вислови співчуття, **Впов. Ред. Качмареві** за зорганізування допомоги і надгробне слово. **Диригентові хору Впов. Мец. Крушельницькому і Шановним Членам хору** за звеличання похоронів, **Учительському Зборові, Учням Гімназії, У.С.Т. Січ** в Граці, **У.С.Г.** в Зальцбурзі, **Братству Неустаючої Помочі Н. Д. М., ОУН, Пластові, Друзям Покійного з далекого Ґрацу і Приятелям зі Збаражчини** — за зложення вінків і участь в похоронах, **Впов. Мец. Присташеві та Друзям Покійного Впов. Копійчукові і Козакові** за надгробне слово і всім іншим Громадянам за звеличання похоронів і щирі співчуття.

Сердечно дякуємо **Всеч. о. дек. В. Головінському** за відправлення Заупокійного Богослуження і Панахиди. Щиро дякуємо **Всеч. о. Проф. Хоминові і Всеч. о. Луцишиному** за посвячення памятника на могилі Сина і усім Громадянам, які взяли участь у цьому сумному обряді. Глибоко вдячні усім тим, які до нині відвідують і дбають про дорогу нам могилу нашого єдиного Сина.

Сердечно дякуючи всім Вам, просимо Всевишнього, щоб беріг Вас від всякого горя своєю святою опікою і постійно нагороджував Вас своїми святими ласками.

Важким горем прибиті

Шікаґо, червень 1951 **Родичі: Павло, Бронислава Бабяки.**

МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ЗБИРАННЯ ФОНДІВ НА ПРИДБАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ В НЮ ЙОРКУ

ЗАЗИВ ДО ОРГАНІЗАЦІЙ: Переводіть ухвали, щоб стати членами У. Н. Дому з одноразовою вкладкою $1,000 для звичайних членів а від $2,000 для членів основників. Члени-одиниці вплачують $100. Переводіть збірки між членами. Чеки виписувати на ім'я:

UKRAINIAN NATIONAL HOME COMMITTEE OF N. Y.
Адреса: 208 East 6th Street, New York 3, N. Y.